

No només contra la llengua

El tot just creat Frente Nacional compta a València, entre un gran ventall de grupuscles, amb una tríade clau: Unión Hispana, la Fundación Francisco Franco i Alternativa Universitaria. Un complex entramat polític, que va contra la llengua... i més coses.

Joan Pomares

La Fundación Francisco Franco organitza, Unión Hispana convoca i Fuerza Nueva continua existint i captant futurs afiliats. Tot i que, exteriorment, l'organitzador i el convocant poden canviar. Aquesta és la regla de tres ultra que ha permès la continuïtat de la, segons es va dir, autodissolta FN.

Un trienni d'antiguitat té ja a València Unión Hispana. El primer número de la «revista informativa», també anomenada *U. H.*, va aparèixer al març de 1984. Un any i mig

—des del novembre del 82, data de la desaparició pública de Fuerza Nueva— va tardar a repintar la seua façana, organitzar un local i preparar-se per a la nova etapa «cultural», local on va gestar-se el Frente Nacional.

En efecte, figurant com a «societat cultural» o «societat recreativa», U. H. ha rellevat la tasca ideològica i pre-política de l'ex-organització ultraviolenta, garantint tots els aspectes reivindicatius d'«afirmación nacional» franquista o joseantoniana des de València, sota la presidència d'**Alfonso Sanz** —també president d'Ondas Valencianas, S. A.— un home políticament sense cremar.

Dalt, Badia Ferrando. Baix, Giner Boira, dirigint-se a un escamot blaver.

A través del seu butlletí —on sempre podreu trobar un destacat «lee i difunde *Fuerza Nueva*»— i del seu local del carrer del General Sanmartín, 3, porta quatre, han continuat donant-se cita els majors apologistes de la dictadura, amb cites «culturals» periòdiques.

Però la passió fonamental dels unionistes continua sent assegurar les convocatòries a Madrid tots els 20-N i les misses d'aquest novembre del 50 aniversari «de nuestra Cruzada de Liberación» per al dictador o l'ideòleg de la Falange. I un clar objectiu: mantenir viva la figura i la necessitat del retorn polític de **Blas Pinar**. Bàsicament, a través de constants encontres, mítings i excursions als diversos quarts de la dreta involucionista.

¡Vallbona amb Mataró!

Laura Prieto, senyora d'**Alfonso Codoñer** —un altre nom de l'anonimat que ara actua com a secretari d'U.H.—, col·laboradora sempiterna de les pàgines «hispaniques» del butlletí, s'ha estat encarregant de relatar aquest i d'altres viatges «fructífers» per a l'organització.

Al centre, García Santandreu. A la dreta, Goran Rollnert.

A Mataró fou on realment començà a gestar-se i debatre's la idea de l'ara constituït Frente Nacional. Allí, acompanyant «aquest home exemplar en tots els sentits i espanyol fins al moll de l'os», que recorreria en tres dies Granollers, Mataró i Barcelona, preparant el Frente i prospectant els seus contactes econòmics, hi havia, entre d'altres, el seu inseparable ex-vice-president «nacional», **Angel Ortuno** i dona **Juliana Tomás**, la seua esposa i més de vint joves —escassos però selectes— que a les sis i mitja de la matinada havien eixit cap a Mataró des de General Sanmartín, 3. «Després del dinar de germanor —deia Laura Codoñer— Blas em va comentar que s'havia rebut una telefonada des de la Pobla de Vallbona —València— oferint el primer milió de pesetes per a la causa».

Pràcticament, quasi tots els locals que abans pertanyien a FN de la «província de València» —els de Cullera, Alzira, la Pobla de Vallbona, Xàtiva, Quart, Bonrepòs, Manises, Alfafar, Ribarroja, el mateix de València o el de Paiporta, gran centre d'activitats «nacional-sindicalistes» gràcies al seu cine Florida—, com també molts dels seus butlletins s'han tancat o s'han reconvergit en difusors de la «intel·lectualitat» d'Unión Hispana.

Així, el Círculo de Estudios Cid Campeador de València, creat el 29 d'octubre de 1982 des del departament de formació de Fuerza Joven-València per a «l'aprofundiment en l'estudi de la nostra doctrina» o el grup Amigos de la Ciudad Católica de Benicàssim, editors de la revista *Verbo* i fundadors de l'editorial ultra Speiro —carrer de José Abascal, 38 de Madrid—, «un dels nuclis més altament preparats en el terreny ideològic, plenament en la línia doctrinal de Fuerza Joven», segons la mateixa FJ.

Alternativa Universitaria, el minifront, contra l'idioma

Pocs són els qui han oblidat els

temps en què la violenta extrema dreta estudiantil penetrava —botes, bandera espanyola, guants i corretjam— en la facultat de Dret, o en altres de la ciutat de València, en petites i perfectes formacions militars. A molt pocs d'aquesta mateixa facultat els membres d'Alternativa Universitaria confessaran que són una continuació d'aquells ultradretistes: «només som estudiants».

Però el fet cert és que AU, segons sembla, membre del Frente Nacional, és la pantalla-coartada àmplia del SEU, el vell sindicat franquista d'estudiants situat al carrer de la Pau número 7, el mateix domicili que Falange Espanola de las JONS. I és igualment cert que molts dels seus membres formen també part del Frente Sindicalista de la Juventud, organització juvenil de Falange que manté idèntic local que la CONS o Central Obrera Nacional Sindicalista, el sindicat de FE-JONS, a la gran via del Marquès del Túria, 28, porta 7.

«Formalment democràtics», segons fonts estudiantils, AU va sorgir de la necessitat de crear un petit front electoral de la dreta radical en diverses facultats i, sobretot, en Dret, el seu gran bastió —«on estan fermament assentats»— amb motiu de la primera convocatòria democràtica al Claustre i a les Juntes de Facultat universitàries. Emparentat amb altres llistes i candidatures semblants, l'objectiu d'AU fou, des del començament, oposar-se al Bloc d'Estudiants Agermanats i, fonamentalment, actuar com a grup de combat colèricament oposat a la normalització lingüística i al rector Ramon Lapiedra.

Per complir aquest objectiu, AU mai no ha volgut ser «un element de discòrdia o un factor de divisió» que dificultés «el treball d'altres grups afins». Grups en els quals, segons observadors, els trànsfuges són constants i la relació amb AU quasi perfecta. Entre aquests últims hi ha Independientes de Empresariales o el Grupo de Alumnos Independientes de

Farmacía que, lligats a Alianza Popular —comptaren amb el suport econòmic del PDP— i enquadrats en la Coordinadora Independiente de Estudiantes, tenen **Roberto Viciano** com a màxim dirigent.

En Dret, centre neuràlgic de l'activitat AU, també actua, en un perfecte desdoblament, el SEU. Tots dos integrats en el col·lectiu Nueva Universidad, juntament amb un reduït grup de professors —entre els quals hi hauria l'ultra membre del Consell de Cultura valencià, **Ferrando Badia**.

Però cal mostrar les arrels i la configuració ultradretista de l'«Alternativa». El seu caràcter de tapadora falangista. I per fer-ho n'hi ha prou de fer una ullada a unes quantes biografies exemplars.

Carlos Flores Juberías fou el número u al Claustre de Facultat en la llista que el passat 15 de gener AU va presentar a Dret. Però també fou el número 8 en la llista de Fuerza Nueva per a les eleccions generals de 1982. Nascut el 1964 a València, veí del carrer de Santa Maria Micaela, 18, fill de taxista ultra, Flores ha estat cap de Fuerza Joven de València i dirigent de la desapareguda Fuerza Nacional de Estudiantes —muntatge d'FN—, però, sobretot, un gran teòric.

Alumne de cinquè curs i claustral, va realitzar els seus estudis d'EGB i BUP de 1970 a 1981 al col·legi Sant Pere Pasqual de Mislata, on, algunes voltes inclús, va acudir vestit amb l'impecable uniforme pinarista —«és que me'n vaig a Madrid al 20-N, però no ho digueu»—. Sempre va obtenir notes excel·lents en català, llengua que mai no utilitzaria —«per principis»— tot i saber-la parlar perfectament.

Anomenat «el pequeño Herrero de Miñón», per la seua brillant oratòria joseantoniana, Carlos és col·laborador, gràcies a una beca, del departament del doctor en Dret, Ferrando Badia. Ferrando Badia podria estar afavorint el ràpid ascens del seu futur continuador.

Ex-cap de redacció de *Rojo y Azul* —sota la direcció de **Víctor González Lliberós**—, peça bàsica de la seua secció cultural —amb inacabables sèries sobre els escriptors de la Falange o els exiliats croates— i comentarista de llibres, així escrivia el dirigent d'AU en l'esmentada publicació i en el seu article «El servicio, el combate»: «Per al militant de Fuerza Nueva la cosa més important és servir. A causa de com són d'odiades les idees que ell defensa moltes vegades no té més remei que

defensar-les recorrent a l'ús de la violència». «Per desgràcia —afegia— avui dia cal fer una sèrie de puntualitzacions importants». I puntualitzava: «L'ús del combat s'ha de donar només quan siga imprescindible i sempre s'ha d'usar no amb l'objectiu de provar la veritat de la doctrina, sinó amb l'objectiu que aquesta doctrina continue existint sobre la faç de la terra».

D'altres membres d'AU acompanyen la doble vida estudiantil de **Carlos Flores**. Així, **Gorán Rollnert Liern**, cap exterior d'Alternativa, claustral, canari, de família alemanya, que fou número tres en la llista FE-JONS de les passades eleccions generals, primer en la llista AU per la Junta de Facultat i segon en la del Claustre. **Jesús Larrea Torres**, vuitè a la Junta i novè al Congrés espanyol com a falangista, el germà del qual, **Miguel Angel**, va tancar la candidatura FE-JONS el 1982, per València. **Sergio López Cunat**, número set al

En el procés contra el català a la Universitat el falangista García ha estat cap de files, recolzat en el fantasmagòric Centro de Estudios Democrático Español, CEDE —Gran Via de Ferran el Catòlic, 39— en la seua Federació Estudiantil dels «grups afins» i en el GAV de l'advocat ultra **Vicente Giner Boira** i de l'arxicitat **Ferrando Badia**. Amb el aquest procés s'ha aconseguit evitar que la Universitat, segons García, «esdevinga una fàbrica d'eunucs». Amb la mateixa retòrica, des del butlletí d'Unión Hispana, l'anònim «Nous» reclama cínicament «una universitat menys polititzada i més científica i docent». Una mateixa lluita, per tant.

García, un important membre de la ultradreta «universitària», hauria defensat una línia molt més dura —per a AU—, «nos estamos amariconando» és una de les seues frases preferides— davant el pensador i demagog **Carlos**

Els contactes d'Alternativa Universitaria amb el SEU i altres grups d'extrema dreta són més que això. Damunt de la pancarta, García Santandreu.

Claustre i setzè en la mateixa papereta que **Gorán...** Però, sobretot, **Juan García**, el qual es mereix un capítol a banda.

No inclòs en la llista d'Alternativa, **Juan García Santandreu** és la perfecta explicació d'aquest mini-Frente que és AU. President i representant legal d'aquesta «associació cultural», és president també del SEU i dirigent de Falange —fou tercer en les generals del 82 i diumenge 16-N era, amb camisa blava, en l'annual concentració franquista d'Alacant.

Flores. Amb qui fa només dos anys hauria mantingut una oberta pugna d'orientació metodològica.

Batalla que, finalment, va guanyar Flores, però que no va impedir que, en les últimes eleccions, caiguessen en el més estrepitós fracàs, passant de tenir vint-i-dos clausstrals a aconseguir-ne només sis. La marxa de **Carlos Flores** a les milícies universitàries, que compleix a Alacant, podria haver estat, segons algunes fonts, una «indicació» de la cúpula del SEU-Falange. A benefici de **Juan García**.

La triple EFA

La Hermandad de Excombatientes de la División Azul convocava el primer diumenge de novembre, i amb motiu del «quaranta-cinc aniversari de l'entrada en foc», a una missa en l'església militar de Sant Domènec de València, celebrada pel reverend **Fernando Planells**, «el qual va pronunciar una emotiva i patriòtica homilia», i també a «l'ofrena d'una corona de llorer en el monument de los Caídos», encara existent a la cèntrica Porta de la Mar.

Carlos Flores, l'ideòleg que no va reeixir.

En el discurs pronunciat a continuació, i després de les paraules del president «nacional» **José Rodríguez Lapuente**, un vell «combatiente» exposava des de la tribuna el tema de la seua conferència. Amb aquest títol: «Razones permanentes de la División Azul». I el seu parlament «va constituir una exaltació dels valors espirituals».

«L'ànima d'Espanya —va declarar— amb l'auxili de Déu, que no ha de faltar, eixirà més purificada de la prova que ara pateix, perquè l'autèntic amor a la pàtria s'imposa de nou davant el liberalisme, la impietat, el vici, la ignorància, el materialisme i la confusió». L'exaltat ponent no era un altre que l'antic conegut de tots els demòcrates valencians, **Ignacio Carrau Leonarde**.

Advocat —lligat al cercle ultraconservador de juristes Francisco de Victoria—, ex-president franquista de la Diputació de València, col·locat en el

càrrec pel seu camarada, el també falangista **Enrique Oltra Moltó** —ex-goverador civil de València, ex-conseller nacional i ex-cap del Movimiento, sota el comandament del qual tingué lloc una de les èpoques més negres i repressives per a la societat civil valenciana, amb una cadena d'atemptats i bombes contra els més destacats defensors de la recuperació nacional i democràtica.

Carrau Leonarde apareix actualment com un dels caps més visibles de l'activitat i el pensament ultra a través d'una altra «associació cultural», la

del nombrós rosari de misses nostàlgiques oficials en diversos pobles sota el mateix lema i «en memòria dels assassinats».

Carrau, així mateix, va dirigir el cicle de conferències que —jany de les commemoracions!— es va celebrar a València i en altres punts de l'estat per recordar, exaltar i celebrar el passat 18 de juliol, a través de les noces d'argent del «Glorioso Alzamiento». Hi van assistir, entre altres pètries figures del règim anterior, l'ex-ministre d'Obres Públiques i ex-ambaixador franquista **Gonzalo Fernández de la Mora**. Com en tantes altres ocasions, **Ignacio Carrau** féu de presentador.

Tot i ser pràcticament un secret la relació de membres que continuen enquadrats dins de la Fundació, sí que són, però, de sobres coneguts alguns dels principals personatges. Com ara l'ex-guerriller blau i divisionari a l'URSS, **Benito Sáez González-Elípe**, també un dels últims governadors civils franquistes d'Alacant, portaveu d'F.F.F. O **Salvador Escandell**, ex-membre «d'aquella quinta del SEU que es va incorporar a la Universitat, tot just acabada la guerra», advocat i ex-president, també abans de **Carrau**, de la Diputació de València, i posteriorment defensor de diversos colpistes i implicats en el 23-F, entre els quals hi ha **Jaime Milans del Bosch**. O **Adolfo Rincón de Arellano**, ex-cap provincial de FET de la JONS, ex-conseller nacional del Movimiento, ex-president de la Diputació i ex-alcalde de València. Només una mostra que, amb ex-fuerzanovistes destacats, també s'ha donat cita econòmica, casualment, a través de la ja esmentada Ondas Valencia, S.A., sota la tutela d'**Alfonso Sanz**, d'Unión Hispana.

València martir

És, fet i fet, el joc de les nines russes. Una organització dins i fora d'una altra. Mentre s'organitza el Frente Nacional. Encara que d'altres —molt menys coneguts, simples soldats de plom de la militància— com ara **Carlos Piles Chust**, **José Luis Chorro Solbes**, **Rafael Climent González** —el germà del qual, **Fernando**, fou furgó de cua en la llista d'FN de les generals '79— o **Enrique Ojeda Cubalas**, opten momentàniament per una via més «cultural» i decideixen intervenir en la confecció del *Diccionario de los Mártires Españoles 1936-1939*, que editarà l'associació cultural Hispania Martir. □